

Asia: VN/20468/2024

Yksityisen kopioinnin hyvityksen uudistaminen - Selvityshenkilön kysely

Hyvitysvollisuuden piiriin kuuluvat teokset ja muut suojan kohteet

Kysymys 1: Mitä teoksia ja muita suojan kohteita hyvitysvollisuuden tulisi koskea, kun otetaan huomioon tietoyhteiskuntadirektiivin 2 artiklan ja 5 artiklan 2 kohdan b alakohdan säännökset?

Linkki direktiiviin: [Direktiivi - 2001/29 - EN - EUR-Lex \(europa.eu\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32001L0029)

Hyvitysvollisuuden tulee koskea vain sellaisia teoksia tai tekijänoikeudellisen suojan kohteita, joiden osalta yksityisestä kopioinnista aiheutuu vahinkoa oikeudenhaltijoille. Tulee huomata, että hyvitysmaksua koskevat kyselyn eri mallit perustuvat oletukseen yksityisen kopioinnin aiheuttamasta vahingosta oikeudenhaltijoille. Toisaalta Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisukäytännön mukaan hyvitysvollisuuden tarkoituksena on lähtökohtaisesti korvata ainoastaan todella valmistettujen kappaleiden vuoksi aiheutunut vahinko (Reprobel, C-572/13). Korvausta ei tule vaatia, jos oikeudenhaltijat ovat jo saaneet korvauksen esimerkiksi osana lisenssimaksua. On tosiasia, että yksityinen kopiointi on vähentynyt, muun muassa koska markkinoille on tullut useita erilaisia maksullisia ja lisensoituja suoratoistopalveluita. Hyvitysjärjestelmän ei tule aiheuttaa kaksinkertaista korvausta oikeudenhaltijoille.

Hyvitysvollisuuden piiriin kuuluva kopiointi

Kysymys 2: Minkälainen kopiointi yksityiseen käyttöön kuuluu mielestänne hyvitysvollisuuden piiriin ts. minkäläisten aineistojen kopiointi ja minkäläistä tekniikkaa käyttäen?

- analoginen – analoginen, esim. painetun aineiston valokopiointi
- analoginen – digitaalinen, esim. painetun aineiston skannaus
- digitaalinen-analoginen, esim. sähköisesti tallennetun aineiston tulostaminen paperille
- digitaalinen – digitaalinen, esim. tietoverkossa olevan aineiston tallentaminen puhelimen muistikortille tai pilvipalveluun

Yksityiseen kopiointiin käytettävän tekniikan ei tulisi olla hyvitysvollisuuden näkökulmasta olennaista. Vain laillisen ensisijaisen kopion, eli käyttäjän yksityiseen käyttöön valmistaman

kolmannen osapuolen lähteestä peräisin olevan kopion tekeminen kuuluu hyvitysvetollisuuden piiriin. Täten muun muassa käyttäjän valmistamat henkilökohtaiset varmuuskopiot eivät kuulu hyvitysvetollisuuden piiriin.

Taloustutkimuksen toteuttaman yksityisen kopioinnin tutkimuksen 2024 mukaan yksityiseen käyttöön valokopioitu tai skannattu aineisto on useimmiten viran-omaislomake tai lasku/ tiliote. Tällaiset, lähtökohtaisesti tekijänoikeudellisen suojan ulkopuolella olevat aineistot ovat hyvitysvetollisuuden ulkopuolella. Korvausta ei tule myöskään maksaa käyttäjän itse valmistamasta tai tekemästä aineistosta, kuten omista valokuvista. Hyvitysmaksun piiriin ei kuulu verkkotallennuspalvelu, sillä sitä koskee sopimuslisenissäännös, jonka tarkoitus on korvata oikeudenhaltijoille tallennuksesta syntyvää haittaa. Maksulliset suoratoistopalvelut ovat lisensoituja, eli palveluntarjoaja on hankkinut oikeudenhaltijoilta oikeudet tarjoamiinsa palveluihin, mistä syystä myös ne ovat lähtökohtaisesti hyvitysvetollisuuden ulkopuolella.

Hyvityksen toteuttamistapa

Kysymys 3: Jos hyvitys toteutetaan tallennusalustamalla, niin mitkä laitteet, tallennusalustat ja palvelut tulisi sisällyttää hyvitysmaksun piiriin (esim. älypuhelin, tietokone, monitoimilaite, tallentava digisovitin, ulkoinen kiintolevy, muistitikku, ulkoinen tallennuspalvelu, tallennettava CD tai DVD, MP3-soitin)?

Tulisiko maksun koskea kaikkia laitteita, tallennusalustoja tai palveluita vai voitaisiinko jotain niistä sulkea maksun ulkopuolelle yleisesti tai joissain tapauksissa? Millä perusteella (ks. jäljempänä maksun suuruuteen vaikuttavista tekijöistä)?

Meillä aiemmin käytössä olleesta tallennusalustamallista, josta on myös käytetty kansanomaista nimeä tyhjäasettikorvausmalli, aiheutui iso hallinnollinen taakka ja paljon kustannusrasitusta. On huomattava, että useissa laitteissa, joissa on tallennusmahdollisuus, ensisijainen käyttötarkoitus on muu kuin yksityinen kopiointi. Katsomme, että budjettirahoitusmalli on tältä kannalta vähiten ongelmallinen ja siinä pitäisi pysyä myös jatkossa.

Hyvitysmaksun ei tule koskea kaikkia laitteita, tallennusalustoja tai palveluita.

Kysymys 4: Olisiko tallennusalustamallin sijasta tai ohessa mahdollista periä hyvitysmaksua niiltä yksityishenkilöiltä, joilla on Suomessa laajakaista tai mobiililaajakaista (jäljempänä nettiliittymämalli), koska internetin kautta puhelimeen, tabletille, tietokoneeseen ja pilvipalveluun tehtävä kopiointi edellyttää jonkinlaista liittymää?

Onko nettiliittymämallilla mahdollista kerätä hyvitysmaksua kattavasti niiltä yksityishenkilöiltä, jotka voivat valmistaa kopioita yksityiseen käyttöön? Jos ei, mainitse esimerkkejä pois jäävistä tilanteista.

Tiedossamme ei ole, että nettiliittymämallia olisi käytetty muitten maitten yksityistä kopiointia koskevissa laeissa. Myöskään Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisukäytännössä sitä ei ole käsitelty. Sitä ei löydy myöskään Arne Wessbergin ja Markus Leikolan selvityksistä.

Kun pohditaan nettiliittymämallia, oletamme, että sen toteuttamisesta muodostuisi veronkaltainen maksu kaikille käyttäjille, niin yksityiselle kuluttajille kuin myös yrityksille. Kuitenkin valtaosa internetin käyttäjistä tarvitsee internetliittymää sellaisiin toimiin, joissa ei tapahdu yksityistä kopiointia eivätkä ne siis ole yksityisen kopioinnin hyvityksen piirissä. Tämä on olennaista erityisesti etätöiden lisäessä internetin käyttöä työntekoon tai yksityiseen viestintään. Miten tällöin voitaisiin varmistaa, että kerättävillä maksuilla korvataan oikeudenhaltijoille ainoastaan yksityisestä kopioinnista aiheutunutta haittaa? Entä miten käytännössä olisi mahdollista erotella pois ne nettiliittymät, joita ei voi edes käyttää yksityisen kopioinnin tarkoituksessa? Tällaisiahan ovat esimerkiksi nettiliittymät, joita käytetään asunnon hälytysjärjestelmän toimintaan.

Kysymys 5: Miten varojen kerääminen tulisi järjestää muissa kuin tallennusalustamallissa tai nettiliittymämallissa niin, että varat voitaisiin viime kädessä kerätä vain niiltä yksityishenkilöiltä, jotka voivat valmistaa kopioita yksityiseen käyttöönsä?

Mielestämme hyvitysmaksun kohdentaminen yksityisiä kopioita valmistavalle käyttäjälle ei liene mahdollisista. Ongelmattomimmin hyvitysmaksu voitaisiin toteuttaa voimassa olevalla budjettimallilla.

Maksun kerääminen ja maksun kohdentuminen

Kysymys 6: Tulisiko maksuvelvollisuus tallennusalustamallissa kohdentaa kaikkiin laitteiden ja tallennusalustojen valmistajiin, maahantuojiin sekä toissijaisesti jälleenmyyjiin sekä palveluiden tarjoajiin, jotka myyvät tuotteita tai palveluita, joiden loppukäyttäjä voi olla yksityishenkilö?

Tallennusalustamallissa on riskinä, että yrityskäyttäjät joutuvat todistamaan tai esittämään selvitystä siitä, etteivät ne ole hyvitysmaksujärjestelmän piirissä, kuten tehtiin aiemmin nk. vanhan tyhjäkasettimallin ollessa voimassa. Tästä aiheutui ylimääräistä työtä yrityksille. Vanhaan malliin ei tule palata, vaan hyvitysmallin tulee olla hallinnollisesti mahdollisimman kevyt. Siitä ei saa aiheutua ylimääräistä hallinnollista taakkaa tai maksurasitusta yrityksille. Parhaiten hyvitysmaksu voitaisiin toteuttaa voimassa olevalla budjettimallilla.

Kysymys 7: Kenen tulisi nettiliittymämallissa olla ensisijaisesti maksuvelvollinen ja periä maksua liittymien haltijoilta? Tulisiko maksua periä kaikista yksityishenkilöiden nettiliittymistä vai tulisiko maksun perimiseen tehdä rajauksia nettiliittymän nopeuden tai liittymän haltijan iän perusteella?

Jos tällaista maksua perittäisiin, tulisiko sitä periä vuosittain vai jollakin muulla aikavälillä?

Nettiliittymämallia ei ole tietojemme mukaan käytössä muissa maissa. Mielestämme tällaista mallia ei tule ottaa käyttöön, vaan yksityisen käytön hyvitys tulee jatkossakin toteuttaa budjettimallilla käyttäen.

Kysymys 8: Jos hyvitys maksettaisiin budjettivaroista tai erillisestä rahastosta, minkä tahon tulisi huolehtia maksun keräämisestä?

Nykyinen budjettimalli on mielestämme toimivin ratkaisu. Siinä yksityisen kopioinnin hyvitystä koskeva päätöksenteko tapahtuu valtion talousarvion valmistelun yhteydessä ja varat tulevat valtion budjetista.

Maksun määräytyminen ja maksun suuruuteen vaikuttavat tekijät

Kysymys 9: Tulisiko maksun tason lähtökohtaisesti määräytyä tallennuskapasiteetin perusteella vai jollain muulla perusteella vai näiden yhdistelmänä?

Jos katsotte, että tallennuskapasiteetin sijasta tai ohessa olisi sovellettava muita määräytymisperusteita, niin mitä nämä perusteet olisivat ja millä perusteella niitä tulisi soveltaa?

Maksutason ei tule määräytyä tallennuskapasiteetin perusteella, sillä se ei ole luotettava pohja hyvitysmaksulle eikä sen perusteella voida ottaa kantaa yksityiseen kopiointiin. Nykyinen budjettimalli tarjoaa mielestämme toimivimman ratkaisun.

Kysymys 10: Millä tavalla laitteiden monikäyttöisyyden ja tallennuslaitteiden ja tallentamiseen käytettävien välineiden rajan hämärtyminen tulisi ottaa huomioon hyvitysmaksullisia laitteita ja alustoja sekä palveluita määriteltäessä ja / tai maksun suuruutta määrättäessä?

Toteamme, että laitteita, joilla voidaan tallentaa erilaisia aineistoja, käytetään pääasiassa muuhun kuin yksityiseen kopiointiin. Viittaamme Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisukäytäntöön seuraavasti:

- Digitaaliseen kappaleen valmistamiseen tarkoitetuista koneista, laitteista ja tarvikkeista perittävän sopivan hyvityksen rahoittamiseksi tarkoitettun maksun on välttämättä liityttävä näiden koneiden, laitteiden ja tarvikkeiden oletettavaan käyttämiseen yksityiseen kappaleiden valmistamiseen. Näin ollen yksityistä kopiointia koskevan maksun periminen erotuksetta erityisesti sellaisista digitaaliseen kappaleen valmistamiseen tarkoitetuista koneista, laitteista ja tarvikkeista, joita ei ole annettu yksityisten käyttäjien käyttöön ja jotka on selvästi varattu muuhun tarkoitukseen kuin yksityiskäyttöön tapahtuvaan kopiointiin, ei ole yhteensopivaa tietoyhteiskuntadirektiivin 2001/29 kanssa (Padawan (C-467/08) kohta 59).

- Monien toimintojen mahdollisuus ja kappaleen valmistustoiminnon toissijaisuus voivat vaikuttaa sopivan hyvityksen määrään. Viranomaisten on hyvityksen määrä vahvistaessaan otettava huomioon, kuinka suuri yksityiseen käyttöön tarkoitettujen teoskappaleiden suhteellinen valmistuskapasiteetti alustalla on. Jos alustan käyttäjät kokonaisuutena eivät juurikaan käytä mainittua toimintoa, on mahdollista, että oikeudenhaltijalle syntyvä vahinko on vähäinen, eikä velvoitetta sopivan hyvityksen maksamiseen synny (Copydan Båndkopi, C-463/12, tuomio 5.3.2015, kohdat 18–28).

Kysymys 11: Millä tavalla teknisten toimenpiteiden käyttäminen tulisi ottaa huomioon?

-

Kysymys 12: Millä tavalla maksun suuruuden tulisi määräytyä nettiliittymämallissa?

-

Kysymys 13: Missä tilanteissa haitan voitaisiin katsoa vahingon olevan vähäinen ja millä perusteella? Olisiko määriteltävä tällaisen vahingon kynnyсарvo, ja jos olisi, niin mikä se voisi olla?

-

Maksun suuruus ja päätös maksun suuruudesta

Kysymys 14: Millä tavalla päätöksenteko hyvitysmaksun piiriin kuuluvista laitteista, tallennusvälineistä ja palveluista tulisi järjestää? Millä tavalla hyvitysmaksun suuruudesta tulisi päättää? Tulisiko yksityisen kopioinnin kokonaismäärää tarkastella nykyisenkaltaisilla yksityistä kopiointia koskevilla tutkimuksilla?

Tekijänoikeuslain (1171/2014) 26 a § mukaan yksityistä kappaleen valmistamista ja sen yleisyyttä tutkitaan hyvityksen oikean mitoituksen määrittelemiseksi. Tutkimuksen tekee opetus- ja kulttuuriministeriön hyväksymä puolueeton tutkimuslaitos. Valtioneuvosto asettaa opetus- ja kulttuuriministeriön esityksestä neuvottelukunnan, jonka tehtävänä on toimia neuvoa-antavana asiantuntijaelimenä yksityistä kappaleen valmistamista koskevassa tutkimuksessa. Nykyinen malli on ollut toimiva.

Vuosina 2015–2024 tehdyissä tutkimuksissa ilmenneellä yksityisen kopioinnin laskulla ei kuitenkaan ole ollut vaikutusta maksetun hyvityksen määrään, vaan hyvitys on ollut vuosina 2015–2024 koko ajan 11 miljoonaa euroa/vuosi. Tutkimustoimintaa tulee kehittää huomioimaan paremmin laitteiden ja palveluiden käyttäjien oma sisältö ja jatkossa hyvityksen maksaminen tulee sitoa paremmin tutkimuksen osoittaman yksityisen kopioinnin määrään ja tasoon.

Kysymys 15: Mikäli hyvitysmaksu tulisi mielestänne toteuttaa esimerkiksi erillisellä rahastomallilla tai nettiliittymämallilla, niin millä perusteella ja minkälaisella päätöksentekomekanismilla hyvitysmaksun määrästä tulisi päättää?

Hyvitysmaksun määrä tulisi perustua tutkimukseen, kuten nykyisin käytössä olevassa budjettimallissa.

Kysymys 16: Onko Suomen hyvitysmaksutaso kokonaisuutena (vuonna 2024: 11 miljoonaa euroa, vuonna 2025: 5,5 miljoonaa euroa) oikea suhteessa oikeudenhaltijoille aiheutuvaan vahinkoon?

Katsomme, että ehdotettu 5,5 miljoonan euron hyvitysmaksutaso on oikeasuhteinen suhteessa yksityisestä kopioinnista aiheutuvaan vahinkoon, sillä yksityinen kopiointi on vähentynyt olennaisesti. Taloustutkimuksen tekemän yksityistä kopiointia koskevan tutkimuksen mukaan yksityinen kopiointi vuonna 2024 oli vähentynyt yli 40 prosenttia verrattuna vuoden 2015 yksityisen kopioinnin määrään. On todettava, että korvauksen määrä on ollut ajanjakson 2015–2024 koko ajan 11 miljoonaa euroa siitä huolimatta, että yksityinen kopiointi on samana ajanjaksona vähentynyt olennaisesti.

Jos Suomen ehdotettua 5,5 miljoonan euron hyvitystä verrataan muihin pohjois-maihin, on ehdotettu korvaustaso melko korkea. CISAC:in tekemän vuonna 2020 tutkimuksen mukaan vuonna 2018 Ruotsissa yksityisen kopioinnin hyvitysmaksutaso oli 5,5 miljoonaa euroa, Tanskassa 3,5 miljoonaa euroa ja Norjassa 5 miljoonaa euroa. Ottaen huomioon Suomen väkiluvun on kotimainen hyvitysmaksutaso selkeästi muita pohjoismaita korkeampi. Saman tutkimuksen mukaan se on yksi EU:n korkeimpia.

Hyvitysmaksukustannuksen henkilöllinen kohdentuminen

Kysymys 17: Miten mahdollinen vapautus hyvitysmaksusta tai maksetun hyvitysmaksun palautus olisi järjestettävä, jotta vapautuksen tai palautuksen saaminen olisi tosiasiallisesti mahdollista, eikä kohtuuttoman vaikeaa?

Vapautus hyvitysmaksusta tai maksetun hyvitysmaksun palautus toteuttaminen aiheuttaisi suuren hallinnollisen taakan ja olisi palaamista vanhaan, mitä emme kannata, mistä syystä nykyinen budjettimalli on tältäkin osin kannatettavin toimintatapa. Viittamme hallituksen esitykseen (HE 249/2014), jonka sivuilla 3–4 käydään läpi tallennusalustamallista aiheutuvaa hallinnollista taakkaa ja ylimääräisiä kustannuksia.

Kysymys 18: Tulisiko työnantajan työntekijän käyttöön hankkimien / vuokraamien älypuhelimien, joiden haltijana on luonnollinen henkilö, kuulua hyvitysmaksun piiriin, ja millä tavalla maksun keräämisen tällaisten puhelimien osalta tulisi tapahtua? Miten työntekijöiden käytössä oleviin kannettaviin tietokoneisiin tulisi suhtautua?

Työnantajan työntekijän käyttöön hankkimien tai vuokraamien laitteiden tai palvelujen ei tule kuulua yksityisen kopioinnin hyvityksen piiriin, koska ne on hankittu ensisijaisesti työn tekemiseen eikä yksityiseen käyttöön. Koska yksityisen kopioinnin hyvitys perustuu vain yksityishenkilöiden tekemään kopiointiin eikä siis koske yrityksiä, yritysten ei pidä joutua maksamaan hyvitystä suoraan tai välillisesti. Tallennusalustamalli aiheuttaisi tarpeetonta ja kohtuutonta hallinnollista taakkaa ja ylimääräisiä kustannuksia. Tällöin on myös mahdollista, että hyvitys-maksu kohdistuisi erilaisten tallennusalustojen hinnoissa virheellisesti yrityksiin.

Hyvitysmaksun alueellinen kohdentuminen

Kysymys 19: Onko hyvitysmaksun kerääminen mahdollista, jos yksityishenkilö ostaa tallennuslaitteen tai -alustan ulkomaisesta verkkokaupasta? Entä silloin, jos yksityishenkilö hankkii tallennuspalvelun (pilvipalvelu) ulkomailta?

Miten tällaista toimintaa voidaan valvoa? Mikäli tätä ei voida valvoa, olisiko tarkoituksenmukaisempaa kerätä hyvitysmaksua tallennuslaitteiden sijasta tai ohessa sellaisilta luonnollisilta henkilöiltä, joilla on laajakaistaliittymä Suomessa?

Alueellisen rajoituksen vuoksi katsomme, että budjettimalli on ainoa toimivan ratkaisun tarjoava hyvitysjärjestelmämalli.

Maksuvelvollisen tilitysvollisuus

Kysymys 20: Jos hyvitysmaksuvelvollisuus koskisi tallennuslaitteiden ja -alustojen valmistajia, maahantuojia, myyjiä ja tallennuspalveluiden tarjoajia, niin miten maksu- ja tilitysvollisuus oikeudenhaltijoille olisi järjestettävissä niin, että sen aiheuttama kustannusrasitus ja hallinnollinen taakka olisi mahdollisimman pieni?

Jos katsotte, että maksu olisi kerättävissä keskitetyimmällä tavalla, niin miltä taholta ja miten maksun kerääminen ja tilitysvollisuus hoidettaisiin?

Tallennusalustamalli aiheuttaisi tarpeetonta ja kohtuutonta hallinnollista taakkaa ja ylimääräisiä kustannuksia. Kustannusrasituksen ja hallinnollinen taakan kohdentaminen oikeudenmukaisesti olisi erittäin vaikea toteuttaa.

Kysymys 21: Onko maksu- ja tilitysvelvollisuuden kannalta merkitystä, tapahtuuko tilitys yhdelle vai useammalle oikeudenhaltijoita edustavalle taholle?

Maksu- ja tilitysvelvollisuuden kannalta sillä on merkitystä, minkä hyvitysmaksumallin mukaisesti toimitaan, sillä esimerkiksi budjettimalli ei ota kantaa siihen, kuinka monelle tilitetään, mutta tallennuslustomalli aiheuttaisi hallinnollista taakkaa ja lisäkustannuksia riippuen siitä, kuinka monelle eri taholle hyvityksiä tilitettäisiin.

Maksun keräävä taho ja maksuvarojen tilitys oikeudenhaltijoille

Kysymys 22: Onko näkemyksenne mukaan tältä osin tarvetta tehdä muutoksia tekijänoikeuslakiin?

Olisiko riittävää, jos laissa olisi säännökset yleisistä varojen tilitystä ja käyttöä koskevista perusteista, joita noudattaen hyvitysmaksuvarat keräävä ja/tai tilittävä taho (tai tahot) voisi päättää jakosuhteesta yksilöllisten tilitysten ja tekijöiden yhteisiin tarkoituksiin käytettävien varojen välillä sekä tilitysperusteista ja varojen jakamisesta?

Millä tavalla maksuvarojen tilitys oikeudenhaltijoille tulisi järjestää niin, että siitä aiheutuu mahdollisimman vähän hallinnollista taakkaa ja kuluja?

Nykyistä tilannetta ei ole tarvetta muuttaa.

Kysymys 23: Millä tavalla tulisi määritellä varojen jakautuminen eri aloja edustaville oikeudenhaltijaryhmille?

Varojen jakautuminen eri aloja edustaville oikeudenhaltijaryhmille tulee perustua yksityisestä kopioinnista aiheutuvaan haittaan ja puolueettomaan tutkimukseen.

Järjestön valvonta

Kysymys 24: Onko näkemyksenne mukaan järjestön valvonnan osalta tarvetta tehdä muutoksia tekijänoikeuslakiin? Jos on, niin mitä muutoksia ja millä perusteella?

-

Yhteenveto

Kysymys 25: Minkä järjestelmän tai järjestelmien yhdistelmän pohjalta (mahdollisine muokkauksineen) hyvitys tulisi ensisijaisesti järjestää tarvittavine muutoksineen:

nykyisin voimassaolevan budjettimallin pohjalta,

Kysymys 26: Onko olemassa jotain olennaisia näkökohtia, joita ei ole kysytty, mutta jotka katsotte tarpeelliseksi tuoda esiin?

Yksityisen kopioinnin hyvityksen toteuttaminen oikeudenmukaisella tavalla on ongelmallista, koska kaikki mallit perustuvat oletukselle yksityisen kopioinnin aiheuttaman vahingon korvaamisesta oikeudenhaltijoille. On huolestuttavaa havaita, että toteutetuista tutkimuksista huolimatta vuosina 2015–2024 korvaus on pysynyt koko ajan samana ollen 11 miljoonaa euroa, vaikka samaan aikaan puolueettomien tutkimuksien todentama yksityinen kopiointi on laskenut yli 40 prosenttia. Herää

huoli, että meillä on jo vuosikymmenen ajan maksettu myös muuta korvausta tai tukea oikeudenhaltijoille yksityisestä kopioinnista aiheutuneen haitan korvaamisen yhteydessä.

Eri hyvitysmalleja selvittäessä tulee kiinnittää huomiota perusoikeuksien toteutumiseen. Kun pohditaan esimerkiksi nettiliittymämallia, mitä emme kannata, sen toteuttamisesta muodostuisi veronkaltainen maksu kaikille käyttäjille, niin yksityiselle kuluttajille kuin myös yrityksille. Asiaa selvittäessä tulee pohtia, miten tällöin voitaisiin varmistaa, että kerättävillä maksuilla korvataan oikeudenhaltijoille ainoastaan yksityisestä kopioinnista aiheutunutta haittaa. Huomiota tulee myös kiinnittää siihen, miten käytännössä olisi mahdollista erotella pois ne nettiliittymät, joita ei ole mahdollista käyttää yksityiseen kopiointiin.

Aalto-Setälä Minna
Keskuskauppakamari